

БОГ

і його план

з людством

Е. Франк

БОГ

і його план
з людством

Виклад на біблійній основі

від Е. Франка

Передмова

У цій брошурі я спробував згідно Старого і Нового Заповітів дати короткий виклад про Бога і про Його план з людством. При цьому я головним чином повинен був торкнутися теми Божества. На жаль, стосовно певної теми можна було торкнутися тільки деяких місць Писання. Але за допомогою їх читач має можливість далі досліджувати Писання, доки йому не дасться ясне розуміння істини.

Як більшість євреїв не зрозуміли встановлений план Божий в пророчому слові, так і більшість у християнському світі не має пізнання про це. Коли християнство стало державною релігією, сталося розділення між євреями і християнами. Християни звинувачували євреїв за те, що вони розіпнули Месію-свого Відкупителя; євреї ж були проти насильницької християнізації. Християнство, віддалившись від євреїв, одночасно віддалилося від Старого Завіту і залишило, по суті, основу віри. Те пізнання, що Новий Заповіт неможливо зрозуміти без Старого Завіту, було втрачене. Відокремившись від Слова Божого, люди ввели не обґрунтовану теологію, з якою ми ще і сьогодні маємо справу.

З таким станом речей не можливо погодитися. Кожна щиро шукаюча людина має право дізнатися, що говорить Бог у Своєму Слові. Господь Ісус у всьому, що робив і учив, посилався на Старий Завіт. Він Своїм учням відкрив розум до розуміння Писань, і вони також посилалися виключно на Старий Завіт. Для того, щоб пізнати Бога і Його план, необхідно йти через міст пророчого слова від Старого Завіту до Нового Завіту.

Хто про Божество пише, той дійсно торкається “розжареного заліза”, бо відомо, наскільки різні поняття і уявлення про Бога. Одні вірять, що Бог є Однією Особою; інші вірять, що Бог-це дві особи; треті вірять, що Бог-це три самостійні особи. Про усі інші уявлення ми не маємо наміру тут описувати. Наступні зображення (малюнки) тільки трохи пояснюють людські уявлення.

Коли були Пророки і Апостоли, не було ніякої спекуляції про Бога. Але коли залишили біблійську основу і дали переважне місце людським думкам, водійство Святим Духом припинилося. Каменем спотикання був і залишився ще і нині Христос. Виникли “Унітарці” (Одно ціле, єдине), які хоча і вірять в Єдиного Бога, але відкидають Божество Ісуса Христа. Протилежністю є вчення про трійцю, яке

“бачить” Бога в трьох особах. На жаль, відомі після реформації особи не “працювали” обґрунтовано і не мали ясності в цій тематиці. До нашого часу були перейняті традиційні представлення. Наскільки дорого деяким є Богопізнання, видно з того, наскільки вони захищають це.

Для кращого розуміння ми подекуди використали єврейські слова: “Elohim” (Елохім), “Jahweh” (Яхве або Ягве) та “jashua” (Яшуа), тому що з цих слів виходить їх ясне значення. Але дійсна ясність зрештою приходить не від єврейської або грецької мов, але від Духа, який надихав пророків і апостолів. Тільки таким чином ми бачитимемо те, що вони бачили, чути мемо те, що вони чули, будемо розуміти так, як вони розуміли.

Кожен може попереджаючи сказати: “Випробуйте духів!” і вказати на інших. Але тут пропонується усім нагода перевірити Словом Божим укорінені в століттях віровчення. Ті, що проповідують і слухають, не усвідомлюючи цього, приймають тлумачення Слова Божого, а не первинне слово. Послані Богом мужі принесли нам слово (Боже); теологи дали нам тлумачення.

Цей виклад нікому не повинен заподіяти біль і невдоволення; але йдеться про те, щоб допомогти і служити церкві живого Бога. Крім того у мене є бажання показати євреям, які сподіваються на Бога Ізраїлю і чекають Месію, Хто Він (Ісус Христос) є. З Єрусалиму вийшло слово, і це слово знову повернеться туди.

Бажаю усім читачам щедre благословення.

Крефельд, травень 1985р

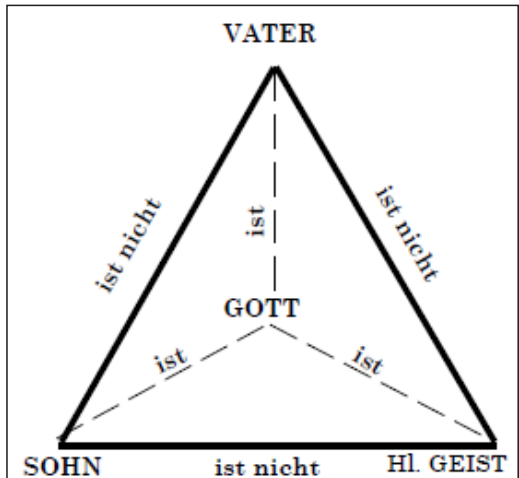
Автор

Зображення вгорі повинне (на людську думку) представити Батька із скіпетром, Сина з Хрестом і Святого Духа, який, як голуб, парить над Ними.

Що ви бачите на цих зображеннях? Чи бачите ви Одного Бога або трьох Богів?

Три особи внизу також повинні представляти Одного Бога.

І математично не можна Бога ні наочно представити, ні пояснити.

Представлення трійці в індуській релігії: Брахма – творець, Вишну – власник (хранитель), Махеш – руйнівник.

Людські уявлення про Бога виникли вже в дуже давні часи. Уже в часи Німрода і Вавилона були людські уявлення про Бога, які незрозумілим чином пізніше в зміненій формі були перейняті християнством. Хто дійсно розуміє значення цих зображень відносно вчення, той також зрозуміє, наскільки важливе і потрібне роз'яснення згідно Священного Писання.

Божество

Єврейська, християнська і магометанська релігії іменуються монотейзмом, це означає: що вони вірять в Єдиного Бога. Та все ж знання про Бога у них абсолютно різні; їх навчання і надії різко суперечать одне одному.

Як могли вийти такі різні розвитки, якщо була одна вихідна точка? Хіба Бог неясно виразився? Але чому євреї, носії Божих свідчень, не пізнали Його одкровення? Чому християни неправильно зрозуміли Його одкровення; чому магометяни зовсім відкинули Його одкровення? Бог дав усеосяжне свідоцтво про Самого Себе. Необхідно, проте, відрізнити свідоцтво Писання, дане через усіх Божих пророків в досконалій узгодженості, від того, що зробили книжники і мудреці з Писання. Для істинно віруючої людини дійсно тільки те, що Бог сказав у Своєму Слові. Те, що люди говорять про Бога і Його Слово, привело якраз до різних релігій. Господь хоче нам Себе представити так, як Він є.

У Книзі пророка Ісаї написано: **“А Мої свідки, говорить Господь, ви і раб Мій, Якого Я обрав, щоб ви пізнали і вірили Мені, і розуміли що це Я: раніше Мене не було Бога, і після Мене не буде. Я, Я Господь, і немає Спасителя окрім Мене.”** (Іс. 43:10-11) Істинний свідок повинен бачити, чути і бути присутнім, коли відбувається справа, якщо він хоче дати свідоцтво. Пророки були ті до яких приходило слово; Бог їх використовував, щоб вони свідчили про те, що бачили, чули і пережили. Народ ізраїльський колективно названий в Писанні, як раб і свідок. Він був обраний через Авраама, Ісаака і Іакова, щоб нести свідоцтво Боже – найсвятіший скарб віри. Церква має завдання, щоб свідчити про одкровення і здійснення найбільшої таємниці Божої.

Про Йоана Хрестителя написано: **“Була людина, послана від Бога; ім'я йому Йоан. Він прийшов для свідоцтва, щоб свідчити про Світло, щоб усі увірували через нього. Він не був світло, але був посланий, щоб свідчити про Світло”** (Йоан. 1:6-8) Найбільший свідок був Сам Господь, бо Він міг сказати: **“Той що приходить з небес вищий за усіх, і що Він бачив і чув, про те і свідчить; і ніхто не приймає свідоцтва Його. Той що прийняв Його свідоцтво цим ствердив, що Бог істинний.”** (Йоан. 3:31-33)

Майже такі ж слова, написані в Іс. 43 гл. відносно свідоцтва, були спрямовані до апостолів, які чули і бачили все, що відбувалося тоді: **“...і будете Мені свідками в Єрусалимі і по усій Іудеї і Самарії і навіть до краю землі...”** (Діян. 1:8) Апостоли і окремо затвердили ці факти. Йоан пише: **“Про те, що було від початку, що ми чули, що бачили своїми очима, що розглядали, і що відчували руки наші, про Слово Життя, – ...сповіщаємо вам...”** (1. Йоан. 1:1-3) Петро говорить: **“...але бувши очевидцями Його величі”** (2. Пет. 1:16).

Гармонія Старого і Нового Заповітів і досконала узгодженість пророків і апостолів дивовижна. Завжди говорить і діє Єдиний істинний Бог. Йоанн пише: **“Який свідчив Слово Боже і свідоцтво Ісуса Христа, і що він бачив”** (Откр. 1:2). Пророки і апостоли не говорили: “Я думаю... я припускаю...” чи “Можливо...” – в їх словах і свідченнях була абсолютна упевненість, бо вони чули, бачили і пережили.

У цьому викладі ми не займатимемося тим, що говорили, писали і тлумачили теологи, але тільки тим, що написано у Священному Писанні, бо тільки воно є дійсною основою. Твердження, що ніхто не може розуміти Біблію, є невірним; але чинно те, що написано в 1 Кор. 2:14: **“Душевна людина не приймає того, що від Духа Божого, тому що він вважає це безумством; і не може розуміти, тому що про це потрібно судити духовно”**.

Дійсно віруючих наставляє Дух згідно Йоана 16:13 в досконале слово істинни: **“Коли ж прийде Він, Дух Істинни, то наставить вас на всяку істину”**. Слово Боже дійсне і нині: **“Бо всі, водимі Духом Божим, вони – сини Божі.”** (Рим. 8:14) Людський дух до цього “виміру” не має доступу. У 1. Кор 2:10 пише Павло: **“А нам Бог відкрив це Духом Своїм; бо Дух все проникає, і глибини Божі”**. Через Слово Боже Бог нам викладає таємну, сокровенну премудрість (1. Кор. 2:7).

Від вічності Бог, який у Своїй суті є Духом (Іоан. 4:24), був у Своїй первісній повноті прихований. У 1 Тим. 6:16 написано: **“...Єдиний, що має безсмертя, Який живе в неприступному світлі, Якого ніхто з людей не бачив і бачити не може”**. Вічність не має початку, тому і ніколи не закінчиться. Коли Бог з вічності “вийшов”, настав час. Біблія називає цей момент “Початком”. На

початку Бог вийшов з невидимої первісної повноти в духовно – тілесну видиму форму.

У Бутт. 1:1 написано: **“На початку створив Бог небо і землю”**. Спершу створив Бог небо і все, що небо наповнює; потім землю і море, і все що в них. Спершу ця планета була порожня; на землі не було ні світла, ні життя; пільма була навкруги. Тоді Він сказав всемогутнє Слово: **“ Нехай буде світло – і стало світло”**. Все відбувалося через могутність Його висловленого Слова, бо Його Слово має творчу силу (Євр. 11:3). Величне творіння Всесвіту дає нам величезне свідоцтво про велич Творця.

Нехай ніхто не намагається пояснити або досліджувати Бога своїм розумом. Він вищий за усі знання і усе збагненне. Написано: **“Небо і небо небес не вміщують Тебе”**. (3Цар. 8:27) У Іс. 66:1 читаємо: **“Так говорить Господь: Небо – престол Мій, а земля – підніжжя ніг Моїх”**. Всемогутній наповнює Всесвіт, Він скрізь є присутнім. Він не невідомий і не безіменний Бог, але Він від початку різноманітним чином сповіщав Себе людям.

У Старому Завіті ми передусім зустрічаємо єврейське слово “Elohim” (Елохім), яке переведене в нашій Біблії словом “Бог”. Слово “Елохім” містить в собі усі ті властивості, якими відкрив себе Бог. Він відкрив Себе Творцем, Власником, Спасителем і т. д. “El (Ел), Elah (Елах)” або “Elohim” (Елохім) означає Бога. У Бутт. 14:18 Бог відкрив себе, як “El Elyon”, що означає “Бог Всевишній”. Аврааму представив себе Бог, як “El Shaddai (Ель Шаддай)” (Бутт. 17:1), що означає “Опікун, Зміцнюючий, Всеблагодотворитель”. Тільки у книзі Йова це слово написано тридцять один раз, єврейське слово “El Olam” (Бутт. 21:33) означає “Вічний Бог”. Слово “El Gibbor” (Іс. 9:6) означає “Могутній (міцний) Бог”.

Це останнє позначення має незвичайне значення, оскільки воно є складовою частиною обіцяння, що відноситься до Спасителя, і дає неспростовний доказ Його Божества: **“Бо немовля народилося нам; Син даний нам; володарювання на раменах Його, і наречуть Ім'я Йому: Дивний, Радник, Бог міцний (євр. El Gibbor), Батько вічності, Князь миру”**. Як ми це бачимо, свідоцтво Боже і Його пророків єдині, і свідчать про те, що Бог Сам хотів прийти і стати Еммануїлом, що означає “з нами Бог” (Іс. 7:14; Мат. 1:22-23).

У зв'язку із словом **“Elohim”** (Елохім) використовується і слово **“Jahweh”** (євр. **יהוה**) (Яхве). **“Jahweh”** (Яхве) означає “Вічно перебуваючий”, “Я – Є” і в нашій Біблії означає **“Господь”**.

У Бутт. 1 ми знаходимо тільки назву **“Елохім”**. Там повідомлено, що Бог створив людину по образу Своему, тобто в духовно – тілесній формі. У Бутт. 2:4 ми вперше зустрічаємо назву **“Господь Бог”**. Це має зв'язок і відношення до створеної із землі тілесної людини.

Але тільки в дні Мойсея, коли Бог діями став **Спасителем**, Він сповістив це ім'я і відкрив значення імені: **“І говорив Бог Мойсеєві, і сказав йому: Я Господь (Jahweh). Я З'являвся Авраамові, Ісаакові і Іаковові з ім'ям “Бог Всемогутній (El Shaadai)”**; а з ім'ям Моїм **“Господь (Елохім – Яхве) “не відкрився їм”** (Вих. 6:2-3). Пророк Мойсей знав, що “Елохім” сповістив Себе назвою “Яхве” у видимій формі; і коли Мойсей писав “П`ять книг” Біблії, він завжди правильно використовував Божі назви. Народ Ізраїльський був врятований згідно з обіцанням, даним Аврааму (Бутт. 15:13-16). Тому у зв'язку із звільненням Ізраїлю використано ім'я “Яхве (Господь)” (Вих. 3:12). “Яхве” – заповітне ім'я Господа Бога в Старому Завіті. У цьому імені отримував Ізраїль благословення. (Числ. 6:22-27)

Як **“Елохім”** має різні назви, що відповідають різноманіттю властивостей Його, так воно і з ім'ям **“Яхве (Господь)”**: **Яхве – Ірі – “Господь углядить (піклується)”** (Бутт. 22:7-14); **Яхве – Рафа – “Господь цілитель”** (Вих. 15:26); **Яхве – Ніссі – “Господь прапор мій”** (Вих. 17:8-15); **Яхве – Шалом – “Господь наш мир”** (Судд. 6. 24); **Яхве – Цидкену – “Господь – праведність, виправдання наше”** (Єр. 23:6); **Яхве – Шаммах – Господь присутній там”** (Єз. 48:35); **Яхве – Саваоф – “Господь воїнств небесних”** (1Цар. 1:3). У цих назвах виражені властивості Господа Бога; якщо з`єднати ці сім назв разом, то отримуємо усеосяжну картину Його.

Народ ізраїльський до сьогоднішнього дня вживає в своїх молитвах тільки слова “Адонай” і “Елохім”. Вони, ймовірно, посилаються на слова з Амоса 6:10: **“Мовчи, бо не годиться згадувати імені “Яхве”(Господня)”**. “Адонай” означає “Господь, Учитель і Володар”. Так неодноразово названий Христос в Новому Завіті, наприклад, в Йоан. 13:13; Лук. 6:46. Зі словом “Адонай» не комбінуються імена, як зі словами “Елохім” і “Яхве”. У тексті

оригіналу Вих. 4:10 написано: **“І сказав Мойсей Яхве: О, Адонай! Людина я не красномовна ...”** Мойсей усвідомлював, що Бог його призначив на служіння, тому назвав він Господа Адонай. Це означає відношення між Господом – Володарем і тими, які виконують Його веління.

Не Яхве відкрився Елохімом, але Елохім сповістив Себе ім'ям Яхве. Так говорив і діяв Бог на протязі всього періоду Старого Завіту. Всемогутній Бог зустрічає нас, як Господь. Це має велике значення щодо Його одкровення в Новому Завіті. Син не відкрив Себе, як Батько, але Батько з'явився в Сині. Це одкровення Бога.

Ніхто з пророків або апостолів не вірив, що є кілька осіб Божества; навпаки – вони підкреслювали, що є тільки один Бог. Бог наказав Мойсеєві написати: **“Слухай Ізраїлю: Господь, Бог наш, Господь єдиний. І люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею своєю, і всією силою твоєю”** (Втор. 6:4-5).

Слово з Втор. 4:35-39 також ясно свідчить: **“Тобі було показане це, щоб ти знав, що Господь – то Бог, і немає другого, крім Нього. З неба дав Він чути тобі Свій голос, щоб навчити тебе, а на землі показав тобі Свій великий вогонь, і ти чув Слова Його з середини вогню ... І так пізнай сьогодні, і візьми до серця твого, що Господь є Бог на небі вверху і на землі внизу, та й іншого немає, крім Нього.”** Є тільки Один Бог, але Він може відкрити Себе на землі і одночасно бути на небі; Він може говорити з неба і одночасно бути на горі Сінай.

У Неєм. 9:13 ми читаємо: **“Ти зійшов на гору Сінай, і говорив з ними з небес, і дав їм справедливі суди та правдиві закони, постанови та заповіді добрі.”** Ці місця Писання відносяться до подій, коли був даний закон. Господь у вогні зійшов на гору і говорив могутньо. Народ став очевидцем події і жахнувся: **“Весь народ бачив та чув громи та полум'я, і голос сурми, і гору димлячу і, побачивши те, народ відступив, та й поставали здалека. І сказали до Мойсея: Ти говори з нами, і ми будемо слухати, але нехай не говорить із нами Бог, щоб ми не повмирали.”** (Вих. 20:18-19)

ГОСПОДЬ В ОБРАЗІ АНГЕЛА

Про Мойсея нам повідомлено, що явився йому Ангел Господній у полум'ї вогню з-посеред тернового куща (Вих. 3:2). З вірша 4 ми читаємо: **“Яхве (Господь) побачив, що він йде дивитися, і озвався до нього Елохім (Бог) з-посеред того куща і сказав: “Мойсею, Мойсею!” Він сказав: “Ось я!” І сказав Бог: “Не підходь сюди; скинь взуття своє з ніг твоїх, бо місце, на якому ти стоїш, є земля свята”. І сказав: “Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісаака і Бог Якова”. І сховав Мойсей обличчя своє, бо боявся глянути на Бога “.**

У цьому повідомленні йдеться про “Бога”, про “Господа” і про “Ангела Господнього”, і все-таки мова йде не про трьох осіб, а про три назви однієї і тієї ж Особи. “Ангел Господній” – це видиме явлення Бога в образі Ангела. Так ходив Він в Едемському саду і говорив з Адамом і Євою; так з'явився Авраамові в супроводі двох Ангелів. Словесно написано: **“І явився йому Яхве (Господь) в діброві Мамре, як він сидів при вході в намет під час денної спеки.”** (Бутт. 18:1) Авраам Господу навіть ноги умив, і високим гостям була приготовлена трапеза. Два Ангели, які також мали вигляд чоловіків, відправилися в Содом (Бутт. 19:1), Господь же залишився з Авраамом і розмовляв з ним.

В Вих. 33:9-11 ми читаємо: **“Коли ж Мойсей входив до скинії, то спускався стовп хмари й зупинявся при вході скинії і Господь говорив з Мойсеєм ... І говорив Господь до Мойсея лицем до лица, як говорить хто до друга свого”.** Мойсей висловив особливе прохання: **“Отже, якщо я придбав благовоління в очах Твоїх, то дай мені взнати дорогу Твою, і я пізнаю, як знайти милість в очах Твоїх і побач, бо цей люд, то народ Твій”.** Господь сказав: **“Якщо Я особисто піду, заспокоїть це тебе?”** (переклад з німецької) Мойсей сказав йому: **“Якщо не підеш Ти Сам з нами, то не виводь нас звідси”** (Вих. 33:13-15).

Господь сказав: **“Ось, Я посилаю перед тобою Ангела зберігати тебе на шляху і ввести тебе в те місце, яке Я приготував. Бережи себе перед обличчям Його, і слухайся Його голосу; не протився Йому, тому що Він не пробачить вашого гріха; бо ім'я Моє в Ньому.”** (Німецький переклад: “бо Я особисто

в Ньому”) (Вих. 23:20-21) Зовні люди бачили образ Ангела, але Господь Бог особисто був в Ангелі; так Він Сам сказав.

В пророчому Слові Господь в Своєму видимому явленні названий також “Ангелом обличчя Його”. В Іс. 63:9 написано: **“В усякому утиску їхньому Він не залишав їх, і Ангел обличчя Його спасав їх; любов’ю Своєю й Своїм милосердям Він викупив їх, підняв і носив їх усі дні в давнину.”** В останній книзі Старого Завіту написано: **“... і Ангел заповіту, якого ви бажаєте, оце, Він йде, говорить Господь Саваот.”** (Мал. 3:1)

Той факт, що Бог в Старому Завіті з`являвся у видимій формі в образі Ангела, має велике і незвичайне значення щодо Його особистого об`явлення в образі людини. Те, що батько дванадцяти колін Ізраїлевих, пережив, має і нам бути свідоцтвом. Про нього написано: **“Він боровся з Ангелом – і переміг, плакав і благав він Його, у Бет-Елі Він знайшов нас, і там говорив з нами. А Господь Бог Саваот (воїнств небесних), Суций Яхве (Єгова) – ім`я Його”** (Ос. 12:4-6). У цьому тексті також йдеться про Ангела, Господа, і про Бога, але все ж мова йде тільки про Того, Який різноманітним чином відкривається і залишається Тим же.

Детальніше ми знаходимо в Бутт. 32:24-31, де Ангел описаний “Деяким чоловіком”, який пошкодив суглоб стегна Якова. Ми читаємо: **“... і залишився Яків один. І боровся з ним якийсь Муж, до появи зорі; і, побачивши, що не подужає його, то доторкнувся суглобу стегна його, і пошкодив суглоб стегна Якова, коли він боровся з Ним. І промовив: “Пусти мене, бо зійшла зоря”. Яків відповів: “Не пущу тебе, доки не поблагословиш мене”. І промовив до нього: “Як ім`я твоє?” Той відповів: “Яків”. І сказав: “Відтепер ім`я тобі буде не “Яків”, а “Ізраїль”, бо ти боровся з Богом і з людьми та й подужав”. І запитав Яків і сказав: “Скажи ім`я Твоє?” А цей відповів: “Чого ти питаєш про Ім`я Моє?”. І благословив його там. І назвав Яків це місце: “Пеніель”, бо говорив він: “Я бачив Бога лицем у лице, та збереглася душа моя. “**

Ця подія виглядає надмірно людською. Але саме в ній і є велич Всемогутнього, що Він, який Всюдиприсутній, сходить і відкриває Себе людям простим і зрозумілим чином. Перед смертю Яків благословив двох синів Йосипа з схрещеними руками і сказав: **“Бог, перед обличчям Якого ходили батьки мої Авраам**

та Ісаак, що пасе мене з того часу, відколи існую аж до цього дня, Ангел що рятував мене від усього лихого, нехай поблагословить цих юнаків, нехай буде на них ім'я моє й ім'я батьків моїх Авраама та Ісака, і нехай вони множаться посеред землі.” (Бутт. 48:15-16)

В Вих. 24:9 читаємо: “Потім вийшов Мойсей та Аарон, Надав та Авігу, та сімдесят Ізраїлевих старійшин на гору, то вони побачили Бога Ізраїля і під ногами Його була як би будова з сапфірових плит і як саме небо, в ясному сяйві. Але він не простяг руки на достойних із синів Ізраїля; вони побачили Бога, і їли й пили.” Жодна людина не могла бачити Бога, як Духа, в Його первісній повноті. Побачити Його можна було тільки тоді, коли Він з`являвся в духовно-тілесному образі. Ці сімдесят старійшин і інші бачили Його в Його славі. Пророк Єзекиїль повідомляє: “... була подоба трону на вигляд каменя сапфіру; а на подобі трону була подоба на вигляд людини, на ньому згори”. (Єз. 1:26) Немає жодного місця в Писанні, де б на престолі було видно три особи. Також немає в Біблії таких слів, як “Триєдиний Бог” і “Трійця”. Немає жодного місця в Святому Письмі, де б хто небудь з пророків або апостолів вказав на безліч особистостей Бога.

Пояснювальне слово

У світлі викладеного ми пізнаємо, до кого Бог при творінні говорив, коли Він сказав: “**Створімо людину за образом Нашим ...**” (Бутт. 1:26) Святе Письмо також і на це цілком зрозуміло відповідає. У Іова 38:4-7 запитав Господь свого раба: “**Де ти був, коли Я (не «ми»)** закладав землю? Скажи, якщо знаєш. **Хто основи її поклав, чи ти знаєш? Або хто розтягнув по ній шнура? На чому затверджені підстави її, або хто поклав наріжний камінь її, під радісні співи ранкових зірок, коли всі сини (т.б. Ангели) Божі вигукували від радості?**” Ясніше просто не можна висловити. Коли Господь Бог створив землю, здіймало радісний окрик небесне воїнство, і Ангели раділи. Бог не Сам до Себе говорив, ні до іншого богу, якого немає, але Бог говорив до Ангелів, які оточували Його.

В Бутт. 11:7 сказав Господь: **“Зійдемо ж, і змішаємо там їхні мови, щоб не розуміли вони мови один одного”**, але перед цим прочитаємо 5 вірш: **“... і зійшов Господь ...”** Знову і знову йдеться про небесні війська, які були навколо Нього. Пророк Міхей свідчив: **“Так вислухайте Слово Господнє: Я бачив Господа, що сидів на престолі Своїм, і все небесне військо стояло по праву і по ліву руку Його”** (2. Хр. 18:18). І тут Господь промовляв до Ангелів, які Його оточували.

Ісає повідомляє: **“Я бачив Господа, що сидить на престолі високому та піднесеному, акінці одежі Його переповнювали храм. Над Ним стояли серафими; ... і кликав один до одного, і говорив: “Свят, свят, свят Господь Саваот! Вся земля повна слави Його!”** (Іс. 6:1-3) Є різниця між Ангелами, Херувимами і Серафимами. Херувими і Серафими літають над Господом, Ангели ж, маючи образ людини, стоять перед Ним. У вірші 8 читаємо: **“І почув я голос Господа, що говорив: “Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?”** Також і тут говорив Він до присутніх небесних військ.

Бог відкрився тим людям, які Йому вірили. Вони отримали Його обітниці і мали ясність про Нього. Ні пророки в Старому Завіті, ні апостоли в Новому Завіті не дискутували про Бога. Вчення про “Трійцю” виникло лише в третьому столітті після Христа, коли Грецька філософія і Римські ідеї про Божество проникли в християнство, і вчені того часу “впроваджували” свої думки відповідно до традиційних уявлень. На цій підставі побудована сьогodнішня теологія в церквах і церковних громадах, а не на початковому свідоцтві пророків і апостолів. Підроблене Богопізнання визнається сьогodні як істинним, справжнє ж Богопізнання визнається як хибним і відкидається. Бог не такий, як ми Його представляємо, але Він такий, який є. Люди роблять богів, але Господь залишається Богом – **“вчора, сьогodні і навіки Той же”** (Пс. 101:26 -28; Іс. 48:12; Євр. 13:8). Бог не розмножився і не змінився. Євреї не прийшов би ніколи на ідею “трійці”, це виключено, тому що такого немає в свідоцтві Священного Письма. Бог являє Себе нам різноманітним чином, але завжди рід Його одкровення пов’язаний із здійсненням Його плану.

Перехід

Новий Завіт щодо теми Божества заподіює людям більше труднощів, ніж Старий Завіт. Це відбувається через те, що ми сьогодні маємо справу з не біблійним теологічним мисленням. Навіть на церковному соборі в Нікеї (325 р. після Христа) ще не дискутували про “Трійцю”. Кожен історик церкви знає, що тоді там стояло питання про Божество Ісуса Христа, яке ясно відстоював Афанасій в протилежність Арію. Формулювання “Трійці” є продуктом розуму і ґрунтуються на повному непорозумінні. При цьому не бралися до уваги ні слова пророків і апостолів, ні вислови мужів Божих, які жили безпосередньо після апостолів. Вчення про “Трійцю” походить з епохи філософсько-теологічного мислення. Було наказано своєму розуму: “Ти повинен бачити Одного Бога, як три особи!” І все ж таки бачили не Одного Бога, але три особи, і таким чином з монотеїзму вишли “три боги”.

Це спасительно – історичний факт, що Єдиний Бог відкрився, як Слово – Логос і діяв до втілення Себе в Людину, не був зрозумілий і не сприйнятий. (Йоан. 1:1) Бог сповіщав через пророків, але Його мова в Сині була вже не сповіщенням, але результатом і відповіддю. Кому корисне спекулятивне помилкове пізнання? Мова йде про найвище і найсвятіше одкровення. Суцїй поза часом, який стоїть вище за все, увійшов в історію; як Слово, яке було на початку, стало плоттю і перебувало між нами (Йоан. 1:14). З’явилось Світло, настав новий день, день спасіння (Іс. 49:8; 2. Кор. 6:2). Зійшло Сонце Правди, з’явилося нове життя від Духа Божого. Це було Божественне втручання в людську історію. Ми маємо справу з єдністю Сутності і одкровення Божого. Тільки в тому випадку, якщо істинно те, що Сам Бог був у Христі; істинно і те, що Він примири́в нас із Собою (2Кор. 5:19).

Один історик пише про церковного вчителя Афанасія, який посилався на Іренея: “Думка Афанасія, що в Ісусі Сам Бог явився і відкрився нам, і відкупив нас, і ми в ньому маємо Самого Отця, є вирішальною.” Ще цитата Лютера: “Примиритель повинен бути Самим Богом, тому що від страшного гріхопадіння і вічної смерті неможливо позбутися, якщо не зробить цього позбавлення вічна Особистість, Яка має владу над гріхом і смертю, щоб дати виправдання і вічне життя. Це не міг зробити Ангел, ні будь – яке інше творіння, це повинен був бути Сам Бог.” Отже небіблійне вчення “Трійці” стало євреям і мусульманам найбільшою перешкодою.

Замість того, щоб бачити одкровення Божі – Отця, Сина і Святого Духа, – одне за іншим, люди поставили їх поруч (пліч-о-пліч).

Кожна богобоязлива людина ясно може бачити і розуміти, що Старий і Новий Заповіти повинні бути в повній узгодженості, і в них не може бути протиріч. Пророцтво і виконання пророцтва повинні точно співпадати, як воно і є насправді. Як Старий, так і Новий Заповіти свідчать про факт, що Він, маючи образ Божий, прийняв повністю людське ество.

Згідно Бутт. 1:26-28 Бог створив Адама за образом Божим; це означає, Адам був в духовній тілесності. Пізніше Господь Бог створив людину в тілі земної плоті (Бутт. 2:7). Потім узяв Він Єву з Адама. Так як падіння людини відбулося в тілі плоті, то і Бог повинен був прийти в тілі плоті. Христос був другий Адам. На Голгофі був пробитий бік Його і через Його спасительну справу була взята з Нього Його наречена. Вона від плоті і кісток Його (Еф. 5:30). Щоб людині повернути божественну природу, Бог став по плоті людиною, але по Духу Він залишався Богом. Тільки Він Сам міг повернути людям божественність.

Про Одного Бога точно так же свідчить Новий Завіт, як і Старий Завіт. **“Ісус відповів йому: ось перша з усіх заповідей: “Слухай Ізраїль! Господь Бог наш є Господь єдиний; І люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю, і всією силою твоєю.”** (Мар. 12:29-30) У Рим. 3:30 написано: **“Тому що один Бог, Який виправдає обрізаних по вірі й необрізаних через віру.”** У посланні Іуди пише Апостол: **“ ... Єдиному Богу, Спасителю нашому через Ісуса Христа Господа нашого, слава і велич, сила та влада перше всіх віків, і тепер і на віки вічні”** (вірш 25).

Перш ніж ми будемо розглядати окремі “області” Господнього різноманіття, слід ще раз підкреслити Його Божество Писанням Нового Завіту. Письмо свідчить, що Месія є Богом: **“... тобто, вони ізраїльтяни, що їм належить синівство, і слава, і заповіти і законодавство, і богослужіння і обітници, що їхні й отці, і від них же тілом Христос, що Він над усіма Бог, Благословенний навіки, амінь.”** (Рим. 9:4-5) Апостол Йоан висловив так: **“Знаємо також, що Син Божий прийшов і дав нам (світло і) розум, щоб пізнали (Бога) Істинного і щоб**

бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі: Це є істинний Бог і життя вічне.” (1Йоан. 5:20)

Павло дав ясне свідоцтво словами: **“І беззаперечно – велика благочестя таємниця: Бог явився у плоті, виправдав себе в Дусі, показав Себе ангелам, проповіданий між народами, увірувано в Нього в світі, вознісся у славі.”** (1Тим. 3:16) Однакове свідоцтво пророків і апостолів не можна не чути і не бачити. До “Колосян” Павло пише: **“Щоб потішити їхні серця, з’єднані в любові для всякого багатства повного розуміння, для пізнання таємниці Бога. Ця таємниця – Христос, в Якому всі скарби премудрості й пізнання”** (Кол. 2:2-3) (пер. з німецького). Божество Ісуса Христа є основа нашої віри і абсолютна передумова для нашого спасіння.

Творець

Поняття (вірніше, назви), які в Старому Завіті відносяться до Бога, в Новому Завіті відносяться до Господа: Спаситель, Цар, Пастир т. і. Писання Нового Завіту свідчить про Нього, що Він є і Творцем, бо ми читаємо: **“... і світ через Нього виник, але світ не впізнав Його”** (Йоан. 1:10). **“... Бо Ним створено все, що на небесах і що на землі, видиме й невидиме: чи престоли, чи то господства, чи то влади – все Ним і для Нього; і Він є перш за все, і все Ним стоїть”** (Кол. 1:16-17). З цих місць Писання ясно видно, що мова йде про Ісуса Христа.

В 1 Кор. 8:6 написано: **“Але у нас один Бог Отець, від якого все, і для якого ми; і один Господь Ісус Христос, через якого усе, і ми через Нього”**. У цьому вірші Син названий Господом, бо Він є Господь.

Бог Отець створив все і через Ісуса Христа теж усе сотворене. Хто ж створив все? Чи маємо ми два творця? Звичайно, ні. Є тільки один творець. Він Бог, він у Сині відкрився Отцем і Син є Господь Бог.

У пророчій книзі Нового Завіту Він також Господь Бог: **“Достойний Ти, Господи й Боже наш, прийняти славу і честь, і силу, бо Ти створив усе, і волею Твоєю воно існує та створено”** (Одрк. 4:11).

Я Є (Сущий)

У Йоан. 8:24 написано: **“Тому Я сказав вам, що ви помрете в гріхах ваших; бо, якщо не повірите, що це Я, то помрете в гріхах ваших”**. Поняття “Я – Є (Сущий)” вже за днів Мойсея мало особливе значення: **“І сказав Мойсей до Бога: – Ото я прийду до Ізраїлевих синів та й скажу їм: “Бог ваших батьків послав мене до вас”. А вони скажуть мені: “Як Йому ім’я!” Що я скажу їм? Бог сказав Мойсеєві: “Я Той, що Є (Єгова)”**. І сказав: – **Отак скажеш до Ізраїлевих синів: “Сущий послав мене до вас”** (Вих. 3:13-14).

Неодноразово наш Господь ці слова зі Старого Завіту застосовував в Новому Завіті до Себе. Він сказав: **“Я є - дорога і правда, і життя. Я є - воскресіння. Я є - світло світу”** (пер. з німецької) і т. д. Знову і знову зустрічаємо ми цю назву. **“На це сказали Йому юдеї: – Тобі немає ще п’ятдесяти років, – і ти бачив Авраама? Ісус сказав їм: – Істинно, істинно кажу вам – Перш, ніж був Авраам, Я є!”** Адже це був, “Я Є”, який говорив з Авраамом, як “Яхве”.

Господь каже в Іс. 44:6: **“Я (є) перший і Я останній, і крім мене немає Бога”** (пер. з німецької). Подібне слово ми знаходимо в Іс. 48:12: **“Я (є) той же, Я перший і останній.”** Той же вислів ми знаходимо в Новому Завіті: **“Не бійся; Я (є) перший і останній, і живий, і був мертвий, і це живий на вічні віки, амінь”** (Одкр. 1:17-18). Тут явно видно, хто виголошував ці слова.

Яхве говорить в Старому Завіті: **“Я є перший і останній ...”**

Ісус каже в Новому Завіті: **“Я є перший і останній ...”**

В Одкр. 1:8 знову говорить Господь Бог: **“... Я є Альфа і Омега, початок і кінець, говорить Господь, Який є і був, і гряде, Вседержитель”**.

Чудово слідувати свідченням слова Божого. Яхве Старого Завіту є Ісус Нового Завіту, Він залишається Той же. Особливе значення має свідцтво Самого Бога з Одкр. 1. 8. Блаженний той, хто вірити може так як каже Писання. Бог і сьогодні сказав би те ж саме, що говорив неодноразово раніше; Він незмінний.

ЦАР

Всі, хто читають Біблію знають, що в Старому Завіті часто Господь Бог названий Царем. Давид каже: **“Прислухайся до голосу мого благання, Царю мій і Боже мій!”** (Пс. 5:3) Пророк Єремія говорить: **“А Господь Бог правдивий, Він є Бог живий і Цар вічний”** (Єр. 10:10). Пророк Ісаія висловився наступними словами: **“Так говорить Господь, Цар Ізраїля та Відкупитель його, Господь Саваот”** (Іс. 44:6). В Зах. 9:9 написано: **“Радій вельми, о дочко Сіону! Веселись, о дочко Єрусалиму! Ось Цар твій іде до тебе, справедливий і спасаючий, покірний, і верхи на ослі іде, на молодому ослі, сині ослиці”**.

Це є пророча обітниця, яка буквально виповнилася в Новому Завіті. Читаємо в Матв. 21:1-4: **“...тоді Ісус послав двох учнів, сказавши їм: “Ідіть у село, яке перед вами; відразу ж знайдете прив’язану ослицю та з нею ослия; відв’яжіть і приведіть до Мене. А якщо хто скаже вам що-небудь, ви відповідайте, що їх потребує Господь, але він незабаром поверне їх назад”**. Сталось це, щоб збулося сказане пророком, який говорив ... **“**. Безліч народу урочисто раділи; люди стелили одержу свою по дорозі, а інші різали гілки з дерев і прикрашали дорогу, бо Цар входив в Єрусалим. Народ вигукував: **“Осанна Синові Давида: Благословенний той, що йде в ім’я Господнє! Осанна на висоті!”** (Мат. 21:6)

Коли Спаситель народився, прийшли мудреці зі сходу в Єрусалим і запитали: **“Де народжений Цар Юдейський? Бо ми бачили зорю Його на сході і прийшли поклонитися Йому”** (Мат. 2:2). На “суді” Пилат запитав нашого Господа: **“Ти Цар Юдейський?”** В кінці допиту прийшов Пилат до висновку: **“Отже ти Цар?”** Ісус відповів: **“Ти кажеш, що Я Цар; Я на те народився і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. Кожен, хто від правди, той чує голос Мій”** (Йоан. 18:33-37).

Як в Старому Завіті Господь Бог названий Царем, так в Новому Завіті Ісус Христос також названий Царем. Павло висловився наступними словами: **“Цареві ж віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богу честь і слава на віки вічні. Амінь.** (1Тим. 1:17) О, яка глибина премудрості і ведення Божого! Тільки через одкровення ми можемо бачити різноманітні явлення і одкровення Божі. Тільки

той, хто вірить Біблії, що Бог відкрив Себе в Христі, може всі ці біблійні місця привести до одного знаменника.

Та подія, коли Господь збудує своє царство на землі, ще попереду; але і ця подія передбачена пророчо: **“Співайте Богові нашому, співайте; співайте Цареві нашому, співайте. Бо Бог – Цар усієї землі, співайте навчальний псалом. Бог запанував над народами, Бог сів на святому престолі Своєму.”** (Пс. 47:7-9) **“Вклоніться Господу в пишній святині, тремтіть перед обличчям Його, уся земле! Сповістіть між народами: Господь царює! Світ стоїть твердо, не похитнеться. Він буде судити людей справедливо. Хай небо радіє, і хай веселиться земля...”** (Пс. 96:9-11)

Одкр. 11:17 відноситься також до цієї події: **“Дякуємо Тобі, Господи Боже Вседержитель, Який є і був, і приходиш, що Ти прийняв силу велику та й воцарився”**. У Мат. 25:31-32 написано: **“Коли ж прийде Син Людський у славі Своєї, і всі Ангели з Ним, тоді сяде на престолі слави Своєї і зберуться перед Ним усі народи...”** В Зах. 14:9 написано: **“І Господь буде Царем над усією землею, бо того дня буде Яхве (Господь) єдиний, і ім'я Його – єдине”**. В Одкр. 15:3 написано: **“... Великі та дивні діла Твої, Господи Боже Вседержитель! Справедливі й істинні шляхи Твої, о Царю святих!”** Цих місць Писання досить, щоб нам показати, що як Господь Бог названий Царем, так названий і Ісус Христос. Якщо Яхве (Господь) не є Яшуа (Ісус Христос), то ми мали б справу з двома царями.

СУДДЯ

Багато місць Писання свідчать про те, що Бог є Суддею: **“Бог – суддя праведний, ...”** (Пс. 7:12) **“... бо суддя цей є Бог”** (Пс. 50:6). **“... справді є Бог, суддя на землі!”** (Пс. 58:12) Місце Писання з Іс. 33:22 особливо повчальне: **“Бо Господь – суддя наш; Господь – законодавець наш; Господь – цар наш; Він спасе нас”**. Той, який дав закон, згідно Свого закону буде судити. Яків, також написав в Новому Завіті: **“Єдиний законодавець і суддя, який може спасти і погубити”** (Як. 4:12). Пророк Єремія називає Господа Суддею: **“Але, Господи Саваот, суддя праведний ...”** (Єр. 11. 20) Павло міг в кінці свого життєвого шляху

сказати: **“А тепер готується мені вінець правди, який дасть мені Господь, праведний суддя, в той день;”** (2Тим. 4:8) У Йоан. 5:22 написано: **“Отець бо не судить нікого, але увесь суд віддав Синові”**.

Петро в Діях. 10 виклав сотнику Корнилію і його дому коротко план спасіння Божого. Згідно його проповіді Ісус є призначений Богом суддя живих і мертвих (вірш 42). В посланні до Євр. 12:23 написано: **“... до урочистого собору і Церкви первородних, записаних на небесах і до судді всіх – Бога ...”** І тут можна запитати: хто ж буде суддею? Бог або Господь Ісус? Звичайно буде тільки Один суддя, а саме, Законодавець. Названий він Богом або Батьком, Господом або Сином, то все одно мова йде про Одного Бога. Порівняння можна було б продовжувати.

СПІЛКУВАННЯ БУЛО ЗРУЙНОВАНО

На жаль людство не зрозуміло Божий план і не зрозуміло як Бог хоче здійснити Свій план. Божий намір полягає в тому, щоб мати в вічності синів і дочок, і жити з ними в спілкуванні. Для такого високого визначення людина була створена за образом Божим. Людина була вінцем творіння; їй дано було панування над всією землею, на неї ж була покладена і вся відповідальність.

Бог створив людину з вільною волею і зі здатністю любити, відчувати, вирішувати і т. д. І все ж таки людина повинна була жити за принципом слухняності і в згоді з волею Божою. Людині дано було випробування, в якому вона сама вільно могла прийняти рішення. Господь дав їй вказівку, яку легко можна було виконати. (Бутт. 2:15-17) Дотримання заповіді Божої було справою честі; але людина не виконала Божу заповідь; вона рішила бути “самостійною” і втратила залежність від Бога; через це вона зруйнувала досконали гармонію між нею і Творцем, і відлучилася від Бога.

Писання не повідомляє, як довго тривало те незворушне спілкування з Господом Богом. У всякому разі не було до гріхопадіння ні горя, ні сліз, ні скорботи, ні хвороби, ні смерті. Так як ми визначені для вічного життя без цих супутніх явищ, то ми і прагнемо (бажаємо) повернутися в первісний стан.

Спершу повстав проти Бога князь ангелів (херувим) і тому був скинутий з небес. (Іс. 14:12-15) Згідно Єз. 28:13 він перебував в Едемському саду Божому. Після того, як він був скинутий з небес, він намагався впливати на людство, щоб збурити і відокремити людство від Бога.

Так як сатана, будучи духом, не міг звабити тілесної людини, то скористався він змієм, який майже на всіх мовах відноситься до чоловічого роду і який в той час ходив як людина ногами своїми; тільки після прокляття він став повзючою твариною (гадом) (Бутт. 3:14). Як видно з Бутт. 3, змії “заплутав” Єву в розмові. Словами: **“Чи справді сказав Бог...”** змії досяг того, що Єва почала сумніватися в слові Божому. Крім того, мова йшла про **“приємне для очей і жаданне”**, про **“знання”**, про те що **“будете, як боги”**, і т.д.

Бог Адама попередив: **“... бо в день, в який ти скуштуєш від нього, смертю помреш”** (Бутт. 2:17). Сатана сказав Єві через змія протилежне: **“ні, не помрете”** (Бутт. 3:4). Таким чином йому вдалося взяти під свій вплив Єву і звабити її, і ввести в блуд (німецький переклад). Єва ж залучила Адама в гріх і спілкування між Богом і людиною зруйнувалося.

З тих пір весь світ лежить у злі і знаходиться під впливом лукавого. Кожна людина, яка народжується в цей світ, є чадо смерті.

Для того, щоб людина в гріху не вічно жила, заборонено було їй їсти від дерева життя після її падіння. Тому Бог вигнав її з раю; спершу мало здійсниться відкуплення і примирення. Коли це сталося, Господь сказав одному з злочинців: **“Істинно кажу тобі, сьогодні будеш зі мною в раю”** (Лук. 23:43).

Всі люди народжуються грішниками і “відірваними” від Бога. Кожен з нас поступає і реагує, як Адам і Єва. Всі ми винні перед Богом і потребуємо відкуплення. Як Адам і Єва закрили свою наготу фіговим листям, (тобто не справжнім одягом), так само не допомагають релігійні дії і обряди, які відбуваються від страху покарання перед Богом. Як Господь застав Адама і Єву після їх гріхопадіння, такими ще й сьогодні стоять люди перед Ним.

У першому двотисячолітньому періоді були окремі люди, як наприклад, Енох, Ной, Авраам, яким відкрив Себе Бог. Людство

йшло власними шляхами і вшановувало різних богів. За днів Мойсея Бог обрав народ Ізраїльський. Було дано закон, були встановлені різні жертвоприношення, які повинен був здійснювати народ Ізраїльський. Ці жертви не могли принести остаточне примирення, а тільки покривали злочини. Вони вказували на жертовного Агнца Божого, Який помре за гріхи світу і зруйнує перепону між Богом і людьми. Закон був необхідний, бо законом пізнається гріх (Рим. 3. 20). Дух Божий викриває нас за допомогою заповідей і заборон, і виявляє, що ми є злочинцями, винуватцями і нам необхідне відкуплення.

МІСТ

Тимчасовий “розрив” спілкування з Богом через людський непослух не може скасувати вічного плану Божого з людством. Через злочин людина відокремилася від Бога і стала “безбожником”. Але Бог сказав: **“Не хочу смерті грішника, але щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити!”** (Єз. 33:11) Так як людина визначена для життя і спілкування з Богом, то Господь влаштував шлях, щоб нас визволити від смерті і повернути нам життя вічне. Так як ми самі не могли повернутися до Бога, то повинен був Він Сам прийти і врятувати нас. Тому написано в Іс. 40:3: **“Голос волаючого в пустелі; готуйте дорогу для Господа, рівняйте в степу шлях Богу нашому”**. В Іс. 40:9-10 ми читаємо: **“... піднеси з силою голос твій, благовіснику Єрусалиму! Підними, не бійся, скажи містам Юди: Ось Бог наш! Ось прийде Господь, Бог сильний, і буде рамено Його панувати”**.

В Іс. 52:10 написано: **“Господь явив святе рамено Своє перед очима всіх народів; і всі кінці землі побачать спасіння Бога нашого.”** В Іс. 35:4 написано: **“Скажіть боязливим душею: – Будьте міцні, не лякайтесь, бо ось Бог ваш, ... Він прийде і спасе вас”**.

Будучи Духом, Бог не міг зазнати смерть, тому Він повинен був прийняти плоть і кров. Тільки так було можливо позбавити нас від цього тіла смерті і повернути нас в початковий божественний стан. Істинно віруючі після воскресіння повернуться в цей божественний стан.

СТВОРІННЯ БОЖЕ

Початок нового створіння Божого стало через народження. Через творіння почався рід людський, а через народження почався рід Божий. Між Богом і людьми повинно було відновитися таке ставлення, як відношення між батьком і сином. Це Бог не міг зробити через Авраама, Мойсея або через одного з пророків, які прийшли в світ через природне народження і були частиною зведеного в гріх творіння. Через надприродне народження Бог зробив початок нового створіння; це відбулося в єдинородному Сині. Бог створив зародок життя в діві Марії. Вона була тільки носієм Дитини. Марія сказала: **“Я раба Господня, нехай буде мені згідно з словом твоїм”** (Лк. 1:38). Про “Матір Божу” нічого не знають і не сказали ні Бог, ні пророки, ні апостоли. Сам Ісус ніколи не називав її “Матір`ю”, а завжди звертався до неї, як до посторонньої людини: “жінко”.

Ісус був первородним між багатьма братами. (Рим. 8:29) Адам був створений, а Христос є народженим Сином Божим. Тільки через Нього ми можемо отримати духовне народження і стати Божим родом. Написано: **“Ми Його і рід, і так ми, будучи родом Божим ...”**(Діян. 17:28-29) В Одкр. 3:14 написано: **“... Ось що говорить Амінь, Свідок вірний і правдивий, початок створіння Божого”**. Тут мова йде не про творіння світобудови, але про Христа, про початок нового творіння Божого через народження. Всі сини і дочки Божі також повинні народитися від Слова і Духа. Господь абсолютно зрозуміло сказав: **“Якщо хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства.”** (Йоан. 3:3) Релігійні дії не призводять до народження від Святого Духа. Слід спершу прийняти насіння Божого Слова. Без насіння не може народитися ні земне, ні духовне життя.

У Йоан. 10 Юдеї звинуватили Господа в богохульстві і сказали Йому: **“... Ти, будучи людиною, робиш себе Богом”**. Ісус відповів їм: **“Хіба не написано в законі вашому: “Я сказав: ви Боги”?** (Пс. 82:6) **Якщо Він назвав богами тих, в яких було слово Боже, і Писання не може бути порушеним, – то Тому, кого Отець освятив і послав у світ, ви говорите: “Зневажаєш Ти Бога”, тому що Я сказав: “Я Син Божий”?** В Старому Завіті слово Боже було (приходило) до пророків, бо так як вони прийняли божественну субстанцію – Слово, то вони і названі були Богами. Від Бога походить тільки божественне, і Слово яке виходить від Бога,

названо насінням Божим (Лк. 8:11), через яке ми стаємо дітьми Божими. **“Захотівши, Він нас породив словом правди, щоб ми стали деяким початком його створінь”.** (Як. 1:18)

Протягом чотирьох тисяч років Старого Завіту не було жодного пророка, який назвав би Бога “Небесним Отцем”. Ми не знаходимо також, щоб в Старому Завіті хто небудь звернувся до Сина Божого. Ми не знаходимо також розмови між Отцем і Сином. Це дуже важливо знати. Перехід зі Старого Завіту до Нового Заповіту був необхідний для спасіння. Той, який в Старому Завіті був Господь – Яхве, в Новому Завіті – Син Господь Ісус. Невидимий Бог – Елохім сповістив (явив) Себе Господом – Яхве у видимій формі. Той же Бог об’явив Себе Отцем через Сина в людській подобі і тілі. Ім’я Ісус (на єврейській Яшуа), значить: Яхве – Спаситель.

Кожне ім’я і кожне одкровення Боже має своє певне місце і значення, і не можна це змішувати. Там, де мова йде про Отця, не можна поставити слово “Син”; там, де про Сина, не можна вживати слово “Отець”. І все ж є тільки один Бог, Який відкрив Себе Отцем на небі і в Сині на землі. Будучи Отцем, Він не міг ні народитися (знову), ні померти; але як Син, Він народився, страждав, помер і воскрес.

Мова йде про нас. Бог включив нас в Свій план. **“Бог воскресив Господа, воскресить Він і нас Своєю силою.”** (1Кор. 6:14) **“Бо коли ми з’єдналися подобою смерти Його, то повинні бути з’єднані і подобою воскресіння.”** (Рим. 6:5) Як достовірно те, що Бог відкрився у Христі, так достовірно і те, що Христос відкривається в віруючих.

Слід подумати, чому жодного разу в Біблії не зустрічаємо слів: “Вічний Син” або “Небесний Син”, а “Вічний Бог” і “Небесний Отець”. Не можна сказати: хто бачив Елохіма, той бачив Яхве, але той, хто бачив Господа, міг сказати: “Я бачив Бога”. Також Отець не міг сказати: “Той, хто бачить Мене, той бачить Сина”, проте Син міг сказати: **“Хто бачив Мене, бачив і Отця”** (Йоан. 14:9). У Лук. 10:22 написано: **“... хто є Син, не знає ніхто, крім Отця, і хто є Отець, не знає ніхто крім Сина, та кому Син захоче відкрити.”**

Уже перед заснуванням світу була приготовлена слава, через яку повинен був бути прославлений Христос (Йоан. 17:5). Також ті, що обрані, були вже обрані в Ньому перед заснуванням світу (Еф.

1:4-5), їх імена були написані в книзі життя Агнця (Откр. 13:8). Є божественне визначення щодо Христа і Його церкви – нареченої. На підставі того, що Бог заздалегідь все знав, Він визначив попереду вічних часів помилувати нас (2Тим. 1:9), включивши нас в свій план спасіння.

Жодного разу не зустрічається в Біблії формулювання, що вживається в сьгоднішньому християнстві: “Нехай благословить вас Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий”. У Новому Завіті Бог названий нашим Отцем, але ніде не написано: “Бог Син”, а “Син Божий” або “Син Всевишнього”. Те саме можна сказати і про Духа Святого. Не написано: “Бог Дух Святий ширяв над водами”, а написано: “Дух Божий ...” (Бутт. 1. 2) При хрещенні Месії зійшов не “Бог Дух Святий”, а Дух Божий (Матв. 3:16). Не “Бог Дух Святий” осінив Марію, а написано: **“Дух Святий зійде на тебе і сила Всевишнього осінить тебе, через те то й Святе, що народиться, назветься Сином Божим”**. (Лук. 1:35) Якщо Дух Святий був би самостійною особою, тоді Немовля мало би називатися “Сином Святого Духа”, тому що народження відбулося через Духа. Дух Святий є Дух Божий!

В Йоіл. 2:28 (3:1) говорить Бог: **“І буде після того, виллю від Духа Свого на кожне тіло ...”** Виконання цієї обітниць ми знаходимо в Діян. 2. Бог вилив не іншу особу, а Свій Дух. Ісус дав Своім обітницю від Отця. (Діян. 1:4-8) Він сказав, що пошле Духа Святого (Йоан. 16:7), Він же і сказав, що прийде Сам. (Йоан. 14:18) Духом Він прийшов в день П’ятидесятниці і має житло у віруючих; **“Христос в нас, надія слави!”** (Кол. 1:27) Петро в першій своїй проповіді виклав: **“Отож бо, був піднесений правицею Божею і прийняв від Отця обітницю Святого Духа, вилив його: ось воно те, що ви бачите й чуєте.”** (Діян. 2:33) Вже Йоан Хреститель сповістив це: **“... Він буде хрестити вас Духом Святим і вогнем”**. (Матв. 3:11) Це чисто апостольське вчення. У Христі був Бог з нами, через Святого Духа живе Він в нас. У Йоан. 4:24 сказав Господь: **“Бог є Дух ...”** Апостол Павло писав: **“Господь є Дух ...”** (2Кор. 3:17) Чи написано “Дух Божий” або “Дух Господа”, або “Святий Дух”, то все ж таки йде мова про одного й того ж Духа.

Ні Син, ні Дух не є самостійними особистостями Бога. В Сині Бог увійшов в зв’язок з нами, через Духа Святого ми маємо зв’язок з Ним. Син сказав: **“Я вийшов від Отця ...”** (Йоан. 16:28) Про

Духа написано: “... Дух правди, що приходить від Отця...”
(Йоан. 15:26)

УСИНОВЛЕННЯ

В Пс. 2:7 ми читаємо: **“Сповіду постанову. Промовив до Мене Господь: – Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив.”** Слово “нині” ніяк не відноситься до вічності, бо вічність не має ні “вчора”, ні “сьогодні”, ні “завтра”. Слово “нині” є поняттям часу. У Старому Завіті пророко викладено план Божий, виконання якого відбувається в Новому Завіті.

Далі в Пс. 2:8 ми читаємо: **“Преси у Мене і Я дам тобі народи у спадщину, і краї землі у володіння Тобі”**. У цих двох віршах мова йде про народження Сина і про те, що Йому в спадок дані будуть всі народи. Людина не спасеться через те, що вірить в існування Бога. І біси вірують і тремтять (Як. 2:19). Спасаюча віра полягає в тому, що єдиний істинний Бог відкупив нас через Сина. Тому написано: **“... віруй в Господа Ісуса Христа і спасешся ти сам, та увесь твій дім”** (Діян. 16:31).

В Пс. 2:12 висвітлюється божественна сутність: **“Шануйте Сина, щоб Він не розгнівався і щоб вам не загинути в дорозі, бо гнів Його незабаром запалиться. Блаженні всі, хто має надію на Нього.”** Цих слів нам не можна ігнорувати. Багато хто говорить про Бога і про улюбленого Отця на небі, але не визнають, що Отець відкрив Себе через Сина Спасителя тут на землі. Єдина, справжня і спасаюча віра в Бога, є віра в Ісуса Христа, бо тільки в Ньому прийшов Бог на зустріч людству. Тільки в Ньому ми зустрічаємо Бога і знаходимо спасіння. Таким чином ми повинні вірити в Нього, бо тільки так Він явив людям спасительну благодать.

Заради нас Він влаштував відносини, як відносини між батьком і сином, щоб нам можна було стати синами і дочками Божими. Ми читаємо пророцтво: **“Я буду йому батьком і він буде Мені за сина”** (2Цар. 7:14). **“І там, де говорили їм: “Ви не мій народ”, ... будуть говорити їм: “Ви сини Бога живого”** (Ос. 2:1). Павло писав: **“Вийдіть з-поміж них і відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого і Я прийму вас; і буду вам Отцем, і ви будете Моїми синами і дочками, каже Господь Вседержитель”** (2Кор. 6:17-18). У Еф. 1:5 Павло підкреслив ясний

сенса: **“... призначивши наперед, щоб нас усиновити Собі через Ісуса Христа, за впаданням волі Своєї”**. Є на землі люди, які слухняні волі Божій і знаходяться в плані Його. Вони у Христі мають Боже благовоління.

Про Сина Божого написано: **“Він буде кликати Мене: – Ти Батько мій, Бог мій, і скеля спасіння мого. І Я зроблю його первістком, найвищим за всіх земних царів”** (Пс. 89:27-28). В плотському тілі страждав і помер Син Божий, заміщаючи всіх синів і дочок Божих. Через Його воскресіння, Його смертне тіло одягнулось в безсмертя. В цьому знаходиться і наша підстава для воскресіння і зміни тіла нашого.

Тут мова не йде про пізнання або вчення, або про спірні питання, а про здійснення Божого наміру, щоб зробити з чад людських дітей Божих. В Пс. 68:20-21 написано: **“Благословен Господь всякий день. Бог, наш Спаситель, несе наш тягар! Бог для нас – Бог спасіння, у Господа Владики – спасіння від смерті”**. Не було жодної людини, яка мала би владу над смертю, навпаки, смерть має владу над кожною людиною; доказом цього є безліч кладовищ. Але як говорить Господь: **“Від влади пекла Я відкуплю їх, від смерті врятую їх. Смерть! Де твоє жало? Пекло! Де твоя перемога?”** (Ос. 13:14) В Зах. 9:11 сповіщено відкуплення і навіть звільнення святих Старого Завіту від влади смерті: **“А що до тебе, з - за крові заповіту твого, Я випущу твоїх в'язнів із ями, в якій немає води.”**

Новий Завіт був уже обіцяний в Старому Завіті. Пророк Єремія писав: **“Ось дні настають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт, не за заповітом, що його Я склав був з отцями їхніми в той день, коли взяв їх за руку, щоб вивести їх із землі єгипетської; той завіт Мій вони порушили, хоча Я залишався в союзі з ними, говорить Господь. Але ось завіт, який Я укладу з домом Ізраїля після тих днів, – говорить Господь: – Вкладу Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і буду їм Богом, а вони будуть Моїм народом. І більше не будуть навчати вони один одного, брат брата і говорити: “Пізнайте Господа”, бо всі будуть знати Мене, від малого до великого, – говорить Господь, – бо Я прощу**

беззаконня їх і їхніх гріхів більше вже не буду згадувати.”
(Єр. 31:31 -34)

Це сталося коли наш Господь помер і заключив Новий Заповіт. Він сказав в Матв. 26:28: **“Бо це є кров Моя Нового Заповіту ...”** У Матв. 27:45-54 і в інших Євангеліях описана ця могутня подія. Через смерть і воскресіння Він переміг диявола і пекло.

Петро описує справу відкуплення наступними словами: **“Бо й Христос, щоб привести нас до Бога, один раз постраждав за гріхи наші, праведний за неправедних, умертвлений тілом, але Духом оживлений.”** (1Пет. 3:18) Він відданих на смерть звільнив і тих, що зійшли в пекло – відкупив. Апостол Павло пише: **“А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став подібним їм, щоб смертю знищити того, хто має владу смерти, тобто диявола, і визволити тих, що їх страх смерті все життя тримав в неволі”** (Євр. 2:14 -15).

Після того, як Він вчинив відкуплення, в третій день воскрес і в сороковий день після воскресіння вознісся на небо. Відповідні місця Писання про ці події в Новому Завіті відомі всім (віруючим). Про ці події було вже сповіщено в Старому Завіті. В Пс. 68:19 написано: **“Ти зійшов на висоту, полонив полон, прийняв дари для людей...”** В Пс. 46:6 ми читаємо: **“Вознісся Бог під оклики веселі, Господь – під голос труби.”** У Еф. 4:10 ясно видно, Хто це був, Який помер і зійшов до найнижчих місць землі, Який переможно воскрес, Який вознісся на небо: **“Хто зійшов, Той самий і піднявся високо найвище всіх небес, щоб наповнити весь світ”** (німецький переклад).

Свідченням апостола Павла ми бажаємо закінчити цю главу: **“Бо я передав вам найперше те, що й сам прийняв був, тобто, що Христос помер за гріхи наші згідно з Писанням і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням, і що з'явився Кифі, потім дванадцятьом. Потім з'явився більш як п'ятистам браттям, що більшість із них до нині в живих, а деякі й померли. Потім з'явився Він Якову, а також всім апостолам, а після всіх Він з'явився й мені, мов якомусь викидню”** (1Кор. 15:3-8).

ЛЮДИНА ІСУС ХРИСТОС (Син Людський)

Тепер ми розглянемо ті сторони, де можна бачити Христа, як людину біля Бога; як Сина Божого, як Сина Людського, як Сина Давидового, як Посередника та Заступника, як Пророка і т. д. Про Нього написано: **“Але принизив Себе Самого, прийнявши образ раба, зробившись подібним до людини і подобою ставши як людина, Він упокорив себе, ставши слухняним аж до смерти, смерти ж хресної”** (Фил. 2:7-8). Цар всіх царів народився на нашій землі; Його сповили і поклали в ясла (Лук. 2:7). З 21 вірша ми читаємо: **“Після восьми днів, коли мали обрізати Немовля, дали Йому ім'я Ісус, назване Ангелом перед зачаттям Його в утробі”**. **“... і ти даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе людей своїх від їхніх гріхів”** (Матв. 1:21). Немовля посвятили Господу Богу: **“... як у Законі Господнім написано: Кожне первородне дитя чоловічої статі має бути посвячене Господу”** (Лук. 2:23).

Другий розділ Євангелія від Луки дає нескінченну проблему (мислення) тим людям, які намагаються досліджувати таємницю Божу своїм розумом. З одного боку там написано: **“Бо нині народився вам у місті Давидовому Спаситель, Який є Христос Господь”** (вірш 11), з іншого ж боку написано, що це немовля, який є Христос Господь, був посвячений у Єрусалимі Господу, як первородний син (вірш 22-23). Ми вже раніше виклали, що Яхве є Господь Бог в духовно – тілесній формі і Яшуа є Господь, що відкрився у плоті. Яшуа був представлений Господу Богу. Відкупитель повинен був бути стовідсотковою людиною, щоб страждати і померти; Він повинен був бути (стовідсотковим) Богом, щоб перемогти смерть і диявола. Він їв, пив, втомлювався, спав як людина, Він молився як людина. **“Тому Він мусив бути в усьому подібний до братів ...”** (Євр. 2:17) Скрізь де виявляється Його людська сторона, там ми бачимо Його відносно нас біля Бога.

Ісус Христос, Син Божий народився від Бога через Духа Святого. Тому Його кров, Його думки і все Його життя було абсолютно святим і безгрішним. Смерть, пекло і сатана нічого не мали в Ньому. У чотирьох Євангеліях описаний Месія, як людина, від Його народження і до вознесіння Його. В Лук. 3:21-22 ми читаємо: **“Коли ж хрестився весь народ, і Ісус охрестившись молився, то розкрилося небо і Дух Святий зійшов на Нього в тілесному**

вигляді, як голуб, і був голос промовляючий з неба: “Ти Син Мій улюблений, в Тобі Моє благовоління!”

Тут справа не в тому, щоб тільки передати подію, але в тому, щоб ми, як сини і дочки Божі, могли пережити те ж саме. Хто по біблійному увірував, той буде слухняний Слову Божому і прийме біблійне хрещення. У той час, розкрилося небо над Сином Божим. Всі сини і дочки Божі стоять під відкритим небом, і Дух Святий сходить на них як це було на початку. Кожен повинен це особисто пережити і отримати свідоцтво, що він прийнятий Богом. Сини і дочки Божі повинні мати надприродне підтвердження, щоб мати впевненість в Божому благоволінні.

РАБ

Христос прийшов щоб виконати досконалу волю Божу, Він названий в приниженні рабом Господнім. В Іс. 42:1 ми читаємо: **“Ось Раб Мій, якого Я тримаю за руку, обраний Мій, до якого благоволить душа Моя. Я злив Свого Духа на Нього і Він суд проголосить народам.”** (Німецький переклад) Дух Божий зійшов на Христа, тому що Він мав благовоління Боже. Потім Він почав Своє служіння. В Лук. 4 Господь читав місце з Іс. 61:1-2: **“Дух Господа Бога на Мені, бо Господь помазав Мене благовістити убогим, послав Мене лікувати розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення і в’язням відчинити в’язницю, проповідувати літо Господнє ...”** В Іс. 42:6-7 написано: **“Я, Господь, покликав Тебе в справедливості і буду міцно тримати за руку, і зберігати Тебе, і дам Я Тебе заповітом народів, в Світло народам, щоб очі відкрити незрячим, щоб вивести в’язнів і тих хто перебуває в темряві – з темниці.”** Виконання цього кожен може побачити читаючи в Матв. 12:15-21. Ще сьогодні діє те, що Він тоді сказав: **“Тростини надламаной не доломить і гнота тліючого не погасить, аж поки не доведе право до перемоги і на ім’я Його будуть надіятися всі народи.”**

У книзі пророка Ісаї від розд. 52:13 до розд. 53:12 описаний відкупитель як Раб, і Його шлях через Гефсиманію на Голгофу: **“... немає в Ньому ні виду, ні величі, і ми бачили Його, і не було в Ньому виду, який привертав би нас до Нього. Він був**

знехтуваний і принижений перед людьми, чоловік болі, що зазнав недуги, і ми відвертали від Нього лице своє. Він був зневажаємим і ми не цінували Його”. У наступних віршах описане “ядро” справи спасіння: **“Але Він взяв на себе наші немочі і поніс наші хвороби, а ми ж гадали, що Його покарано, що Він побитий и принижений Богом. Але Він поранений був за гріхи наші і мучений за беззаконня наші; кара за весь світ була на Ньому і ранами Його ми зцілилися”**. Також в Пс. 129:3 є пророче слово про Його страждання: **“На хребті моєму орачі орали, довгі борозни поробили.”** В Іс. 50:6 ми читаємо: **“І дав хребет Мій тим, хто б’є, а щоки Мої вражаючим, обличчя Мого не сховав від ганьби та від плювання”**.

Месія прийняв образ раба, незбагненно для нас принизив і упокорив Себе; з Ним обходилися як зі злочинцем. У Марк. 14:65 написано: **“Тоді деякі стали плювати на Нього і закривати обличчя Йому, і бити Його та казати Йому: – Пророкуй. А й слуги били Його по щоках.”** У розділі 15 написано про Його бичування, про терновий вінок, про глузування, які Він перетерпів. У вірші 28 пояснюється: **“І збулося Писання: – і до злочинців зараховано Його”**.

В Іс. 53:11 пояснюється, чому наш Спаситель прийняв на Себе все це: **“На подвиг душі Своєї Він буде споглядати вдоволено, через пізнання Його Він, Праведник, Раб Мій, оправдає багатьох, і гріхи їх на собі понесе.”** Ми були винні, заслужили смерть, але Він зайняв наше місце. Ми були залишені Богом. Коли Він висів на хресті, став кликати Він замість нас: **“Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?”** Давид через Духа пророчо сказав ці слова в Пс. 22: **“Боже Мій, Боже Мій, нащо Ти покинув Мене? (вірш 2) “Всі що бачать Мене, лаються над мною ...” (вірш 8) “Бо пси оточили Мене і лиходіїв зграя мене оточила, пробили руки і ноги Мої. Можна було б перелічити всі кості Мої, а вони дивляться і роблять видовище з Мене! Ділять для себе одягу Мою, а про хітон Мій жеребка вони кидають.” (вірш 17-19)**

О як чітко виповнилося понад сто пророчих висловів про Месію з Старого Завіту! Через Його страждання і смерть Він нас спас,

забрав ворожнечу між нами і Богом, і зробив нас новими людьми, та **“співгромадянами святим і своїми Богу”** (Еф. 2:13-17).

Як Раб, Він не приймав назву “Учитель благий”. Він сказав одному із знатних: **“Що ти називаєш Мене благим? Ніхто не є благим, крім Бога Самого”** (Лук. 18:18 -19). Він сказав: **“Не приймаю Я слави від людей ... Як ви можете вірувати, коли один від одного приймаєте славу, а слави, яка від єдиного Бога, не шукаєте?”** (Йоан. 5:41-44) Він прийшов, щоб виконати волю Божу, тому він сказав: **“... Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; ... бо Я завжди роблю те, що Йому до вподоби.”** (Йоан. 8:29) Як Раб, Він прийшов, щоб служити, тому Він сказав: **“Син Людський не для того прийшов щоб Йому служили, а щоб послужити і віддати душу Свою для відкуплення за багатьох.”** (Матв. 20:28)

Першопочаткова церква застосовувала назву “Раб” навіть в своїх молитвах: **“Бо по істині зібралися в місці оцім проти Святого Раба Твого Ісуса, що Його помазав Ти, Ірод та Понтій Пилат з поганями та з народом Ізраїлевим, щоб зробити те, чому бути визначила рука Твоя та рішення Твоє.”** (німецький переклад) Під керівництвом Святого Духа люди завжди вірне говорили, молилися, писали і робили. Розуму може інше здаватися неприйнятним, але кожне слово Боже важливо і належить це мати на увазі. О, нехай увійдуть ще багато в біблійну церкву Божу, де здійснюються тут на землі Божі думки, слова і дії! Як сповнились слова Писання, які стосуються Месії, так повинні здійснитися всі обітниці, які стосуються церкви. Молитва першопочаткової церкви закінчилася так: **“І нині, Господи, поглянь на їхні погрози і дай Своім рабам з повною сміливістю проповідувати слово Твоє, тоді як Ти простягаєш руку на зцілення і на знамення, та чуда, які чинились Ім'ям Святого Сина Твого Ісуса. А як вони молилися, затряслось те місце, де зібрались були, і всі вони сповнились Духом Святим, і почали говорити слово Боже з сміливістю.”** (Діян. 4:24-31)

ПРОРОК

Як Пророк, Він мав свій обов'язок точно так виконати, як і в інших областях. У Діян. 3:22 -23 посилається Петро на слово з Втор. 18:18

і каже про Ісуса: **“Мойсей сказав: – Господь Бог ваш із братів ваших, піднесе вам Пророка, як мене; слухайтесь у всьому, про що тільки Він вам говоритиме; і станеться, що кожна душа, яка не послухається Пророка того, знищена буде з народу.”** Як Син Людський, Він був Пророк. Попередження говорить: **“... кожна душа, яка не послухається Пророка Того, знищена буде з народу.”** Вірити Йому і слухати слово (коритися) **“ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ”** – означає життя.

На горі преображення був могутній голос з надприродної хмари: **“Це Син Мій Улюблений, в якому Моє благовоління – Його слухайте. І почувши, попадали учні обличчям до землі, і полякалися.”** (Матв. 17:5-6) Вони побачили свого Учителя зміненого в первісну славу. Так побачив Йоанн Господа знову, коли він був на острові Патмос в дусі (Одрк. 1:12-17). Хто сьогодні може “бачити” преображеного Ісуса, той може і “чути” ті ж слова: **“Його слухайте!”** Тут ми бачимо повну згоду між Втор. 18:18 і Діян. 3:20-21.

Він, будучи Богопророком, сповіщав слово Боже і творив волю Божу. Йоана Хрестителя запитали: **“Ти пророк?”** Він відповів: **“Ні”** (Йоан. 1:21). Йоан був більше пророка; він проклав міст від Старого до Нового Завіту і представив Христа – Агнця Божого. Але він не був тим Пророком, про якого пророкував Мойсей. Месія ж підкреслив пророчу частину історії спасіння і виконав Своє пророче служіння. **“Тоді люди, побачивши чудо, створене Ісусом, сказали: – це істинно той Пророк, який повинен прийти в світ.”** (Йоан. 6:14)

У Йоан. 5:19 написано: **“Істинно, істинно кажу вам, Син нічого творити не може Сам від Себе, якщо не побачить Отця творячого; бо, що творить Він, то і Син творить.”** Цим Він повністю відкрив Себе Людиною. Тут мова не йде про неспроможного Бога, але про Сина Людського Ісуса Христа і про Бога. Господом послані пророки були прозорливці. Вони бачили видіння Божі, їм відкривалася Духом Святим воля Божа.

Син Людський був Пророк, Він бачив і чув, що треба було робити. Він сказав: **“... бо не шукаю своєї волі, але волі Отця, що послав Мене”** (Йоан. 5:30). Слово з Писання Старого Завіту в Пс. 40:8-9 також відносилось до Нього: **“Тоді Я сказав: – Ось іду; у сувої книги написано про мене: – Я бажаю**

виконати волю Твою, Боже Мій, ...” Апостол Павло цитував це в Євр. 10:7-9 і дав пояснення: **“По цій – то волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа”** (вірш 10). Перший Адам не виконав волю Божу. Але народжений від Духа Святого Син Божий, через послух, зняв гріх непослуху першого Адама. Він виконав досконалу волю Божу, взяв на Себе наше прокляття, щоб дати нам благословення Боже: **“І вас, що мертві були в гріхах та в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом з Ним, простивши усі гріхи.** (Кол. 2:13)

АГНЕЦЬ БОЖИЙ

У Старому Завіті жертвним був невинний агнець, символ досконалого Агнця (Божого), Який, повинен був померти замість винних. Йоан Хреститель вказав на Ісуса Христа і сказав: **“Ось Агнець Божий, що бере на Себе гріх світу”** (Йоан. 1:29). Петро пише: **“... знаючи, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від суєтного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною Кров'ю Христа, як непорочного і чистого агнця”** (1Петр. 1:18-19). Бог придбав Свою Церкву Своєю Кров'ю (Діян. 20:28). **“Якого Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою справедливість ... виправдовуючи віруючих в Ісуса”** (Рим. 3:25-26). Яка чудова істина! Це ядро Євангелія. Всі біблійні місця, їх зв'язок і згода між собою, ведуть до божественної відповіді.

СВЯЩЕНИК

Месія повинен був бути і Священиком. В Євр. 9:11-14 написано: **“Але Христос, Первосвященик майбутніх благ, прийшов із більшою, досконалішою шкіною, нерукотворною, тобто, не земної будови, і не з кров'ю козлів та телят, але з власною кров'ю увійшов раз і назавжди до святині, і придбав вічне відкуплення ... то скільки ж більше кров Христа, Який Духом Святим приніс Себе непорочного Богу, очистить совість нашу від мертвих діл для служіння Богу живому “.** В Євр. 5:7-10 ми читаємо: **“Він за днів Свого тілесного життя з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, Який міг спасти Його від**

смерти, і був вислуханий за Своє благовоління; і хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав. І ставши досконалим, спричинився для вічного спасіння всім, які Йому слухняні, будши названий від Бога Первосвящеником за чином Мелхиседека.”

У Бутт. 14:18-20 написано: **“І Мелхиседек, цар Салиму, виніс хліб і вино. Він був священик Бога Всевишнього. І благословив його та сказав: – Благословенний Аврам від Бога Всевишнього, Владики неба і землі, і благословенний Бог Всевишній, що видав ворогів твоїх в руки твої. Аврам дав йому десятину зо всього.”** Хто це місце читає і вникає, у того створюється враження, що був в Єрусалимі цар, який одночасно був і священиком. У посланні до Євр. 7 описаний цей цар – священик більш докладно: **“... по-перше його ім`я означає “цар правди”, а потім – цар Салиму, тобто цар миру (вірш 2). Є тільки один, Якого можна назвати Царем правди і Царем світу – це Цар царів. За днів Авраама він ще не відкрив Себе (у тілі). Писання пояснює нам про Мелхиседека: “без батька, без матері, без родоводу, що не мав ані початку днів, ані кінця життя, уподібнюючись Синові Божому, перебуває священиком назавжди.”** (вірш 3) Кожен цар і кожен священик на землі має батька, матір і родовід; Мелхиседек цього не мав. Це є дивовижний доказ того, що коли Господь, в особі священика, зустрів Авраама, Він ще не був народжений як Син. Як священик, зустрів Він Авраама з хлібом і вином, що є символом вечері.

У Старому Завіті один раз на рік, в день примирення міг входити первосвященик у “Святе Сятих” після пролиття крові тварини (Євр. 9. 7). Христос як Первосвященик, одного разу увійшов до святині зі своєю власною Кров’ю і придбав вічне відкуплення. Для кожного біблійного віруючого Його Кров і в даний час має ту саму дію виправдання. Це Кров Нового Завіту, яка діє протягом усього часу благодаті для тих, хто дійсно вірить. Написано: **“... коли ж душа Його принесе жертву умилювання, то Він побачить потомство довговічне, і воля Господня (Яхве) благоуспішно виконуватиметься рукою Його.”** (Іс. 53:10)

ПОСЕРЕДНИК І ЗАСТУПНИК

Поняття “примирення” веде до Посередника і Заступника. Йов висловив цю думку дуже ясно: **“Якщо є в когось Ангел – Посередник (Заступник), один з тисячі, щоб вказати на правоту людини, – буде Бог над ним милосердний та й скаже: “Звільни його, щоб не зійшов до гробу; Я знайшов милість до нього”... Він буде дивитися на людей і говорити: – згрішив я, кривду заподіяв, та Бог не відплатив мені тим самим, Він звільнив душу мою від могили і бачить світло душа моя.”** (Йов. 33:23-24; 27-28, німецький переклад) Тут мова йде про Заступника, про умилоствивлення і відкуплення. (Визволений) Йов свідчив: **“А я знаю, що мій Відкупитель живий”** (розд. 19:25).

У всіх цих властивостях і діях ми бачимо Сина Людського поряд з Богом. У 1 Тим. 2:5-6 написано: **“Один бо є Бог і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх ...”** В Євр. 12:24 написано, що ми приступили: **“... до Посередника Нового Заповіту Ісуса, і крові окроплення, що промовляє краще, ніж Авелева”.** Поняття “Посередник” пояснюється в Діян. 7:38, де написано про пророка Мойсея: **“Це той, що був в зібранні громади в пустелі посередником між Ангелом, що говорив йому на горі Сінай, і з батьками нашими, і що прийняв він живі слова, щоб передати нам.”**

Посередник повинен був бути і Заступником. Йоан застерігає тих, що повірили: **“Діти мої, це пишу вам, щоб ви не грішили, а коли хто згрішить, то ми маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведника. Він є примирення за гріхи наші і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу (1Йоан. 2:1-2).** Як Посередник, Він праворуч Бога. **Сказав Господь (Яхве) Господеві моєму: – Сиди праворуч Мене, доки не покладу ворові твоїх підніжком ніг твоїх.”** (Пс. 110:1)

Не тільки під час Його життя на землі, а й тепер показаний Ісус Христос поряд з Богом. Стефан бачив відчинене небо і сказав: **“Ось я бачу відчинене небо і Сина Людського, що стоїть по правиці Бога”** (Діян. 7:56). Ніхто в Святому Письмі не бачив іншого Бога біля Бога. Господь Ісус перед синадріоном Сам сказав: **“Відтепер ви побачите Людського Сина, що сидітиме**

праворуч сили.” (Матв. 26:64) Кожного разу, коли ми бачимо нашого люблячого Господа в справі служіння, пов’язаного з нашим відкупленням, ми бачимо його поряд з Богом. Апостол застерігає віруючих: **“Дивляючись на Засновника й Завершителя віри, Ісуса, Який, замість належної Йому радості, перетерпів хреста, не звертаючи уваги на сором, і сів праворуч престолу Божого”** (Євр. 12:2).

Того, Кого бачив Стефан, як Сина Людського, на небесах, праворуч Бога, того ж Самого бачив Йоан посеред семи золотих світильників (Откр. 1:12-20). Савлу Він з’явився на шляху в Дамаск в сяючому світлі. Ми можемо це прочитати: **“... зненацька засяяло на нього світло з неба, він впав на землю і почув голос, що говорив до нього: – Савле, Савле, чого мене переслідуєш? Він сказав: – Хто ти Господи? Господь же сказав: – Я Ісус, що Його ти переслідуєш; ... Встань та йди в місто і сказано буде тобі, що маєш робити.”** (Діян. 9:3-6) Господь може відкриватися, як Він хоче, де Він хоче і кому Він хоче. Ми можемо одночасно бачити Його різноманітні з’явлення і одкровення, і все ж Він залишається Той же. Він сказав: **“Ніхто не ввійшов у небо, тільки Той, Хто з неба зійшов, Син Людський, Суций на небесах.”** (Йоан. 3:13) Він двома ногами стояв на землі, коли це сказав. Нам стає все ясніше, що ми знаходимося в сфері божественних одкровень.

СИНИ БОЖІ

Божий звязок з людьми в Сині Людському показаний нам в Євр. 2:6-9: **“... що є людина, що Ти пам’ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш? Не набагато Ти принизив його бути меншим від Ангелів; славою і честю увінчав його, і поставив його над ділами рук Твоїх, все підкорив під ноги його. А коли Він підкорив йому все, то не залишив нічого нескореного йому. Нині ж ще не бачимо, щоб все було йому підкорено, але бачимо, що за терпіння смерти увінчаний славою і честю Ісус, Котрий трохи був принижений перед Ангелами, щоб Йому за благодаттю Божою, зазнати смерти за всіх.”** Це все відбулося заради нас. В Євр. 2:10-11 написано: **“Бо належало, щоб Той, для Якого все і від Якого все, Хто привів багато синів у славу, Вождя їхнього спасіння зробив досконалим через страждання.**

Бо, як Той що освячує, так і ті, що освятилися, всі – від Єдиного, тому Він не соромиться називати їх братами.”

Обітниці, записані в Старому Завіті, виконуються в Новому Завіті буквально. Після воскресіння сказав Господь жінкам, які прийшли до гробу: **“Не бійтеся, підіть сповістіть братів Моїх, щоб ішли до Галилеї, і там вони побачать Мене.”** (Матв. 28:10) Та думка, що Той, Хто освячує і ті, які освячуються мають Того ж Отця, підтверджується в Йоан. 20:17: **“Ісус каже до неї: – Не торкайся до Мене, бо Я ще не ввійшов до Отця, а йди до братів Моїх та скажи їм, що Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого.”** При завершенні ми будемо перетворені в образ Сина Божого. Йоан пише: **“Знаємо тільки, що коли з’явиться, то будемо подібні Йому, бо будемо бачити Його, як Він є”** (1Йоан. 3:2). Як написано, точно так і збудеться. Його вічний план (воля) з тими, які вірять Йому, наближається до остаточного здійснення.

В Пс. 22:23 написано: **“Буду сповіщати Ім’я Твоє браттям, буду хвалити Тебе серед громади.”** Ім’я не всім відомо, але як написано, Він сповістив ім’я браттям Своїм, які по праву можуть назвати Бога своїм небесним Отцем. В Сині Бог нам все дав: **“Бо в Ньому живе вся повнота Божества тілесно і ви маєте повноту в Ньому, який є Голова всякої влади й начальства.”** (Кол. 2:9-10) Ми бачимо, що наш Господь, прийнявши образ людини, виконував різні завдання. Ісус сказав: **“Ви досліджуєте Писання, бо думаєте в них мати вічне життя, а вони свідчать про Мене.”** (Йоан. 5:39) При цьому дослідженні ми повинні повністю вірити свідченням Писання. **“Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного істинного Бога і посланого Тобою Ісуса Христа”** (Йоан. 17:3). Він також сказав: **“Воля Того, що Послав Мене є така, щоб усякий, хто бачить Сина і вірує в Нього, мав життя вічне ...”** (Йоан. 6:40) Як важлива віра в одкровення Бога в Сині, видно з наступного вірша: **“Хто вірує в Сина, той має життя вічне, а хто не вірує в Сина, не побачить життя ...”** (Йоан. 3:36) Хоча наш Господь різноманітно сповістив Себе, все ж таки ми із – за “людського покривала” визнаємо разом з Хомою: **“Господь мій і Бог мій!”** (Йоан. 20:28) Згідно зі свідченням апостола Павла, тільки той може назвати Ісуса Христа Господом, хто дійсно має Духа Святого (1Кор. 12:3).

Як добрий Пастир, Він життя Своє віддав за нас і зробив нас вівцями, що належать до Його стада. Він Цар і Священик; Він і нас зробив царями і священиками (Одкр. 1:6). Він скеля, Він дорогоцінний наріжний камінь, на якому ми, немов те каміння живе, дім будуємо духовний (1Петр. 2:4-10). Як Син, Він зробив нас синами і дочками Божими (Еф. 1:5) і т.д. Хто бачить Господа, Який прийшов у плоті, біля Бога, той також повинен бачити і те, що все це відбулося для того, щоб виповнився вічний намір Божий з людством. Як Син Божий, Він – Спаситель; як Син Людський, Він – Пророк; як Син Давида, Він – Цар. Він сяде на престол і ми будемо царювати з Ним тисячу років (Одкр. 20:6). Цю велику обітницю Він дав Своїм (Одкр. 3:20-21). Потім час перейде у вічність і буде Бог все у всьому.

СТАРИЙ ДНЯМИ

В Дан. 7:9-10 записана визначна подія: **“Бачив я, аж ось поставили престоли і засів Старий днями. Вбрання на Ньому було білим, як сніг, і волосся голови Його, як чиста вовна, престол Його, як полум’я вогню, колеса Його, як палаючий вогонь”**. Бог, звичайно, не старець і не дідусь. Він Батько споконвіку і Той же незмінний Бог. Про старість Його не може бути й мови. У цьому видінні Даниїл бачив Його як Суддю, як найвищий авторитет, і Його велич та поважність. У вірші 13 написано: **“Бачив я у видіннях тієї ночі, аж ось на небесних хмарах йшов ніби Син Людський, дійшов до Старого днями, і підведений був до Нього”**.

Для нас може стати несподіваним, якщо ми в Новому Завіті знову знайдемо в Сині Людському опис поважного старця. Йоан бачив: **“... посеред семи світильників подібного до Людського Сина, зодягненого в довгу одержу, і по грудях перепоясаним золотим поясом, голова та волосся Його білі як біла вовна, як сніг, і очі Його, як полум’я вогню ...”** (Откр. 1:13-14) У книзі пророка Даниїла показаний Бог з білою головою. У Новому Завіті Ісус Христос, Син Людський, також описаний з білою головою. Це знову дає нам підтвердження, що одкровення Сина знову “вливається” в єдиного Бога (1Кор.15:28). **“Ото приходить з хмарами і побачить Його кожне око і ті, що Його прокололи, і будуть плакати за Ним всі племена земні. Так, амінь. Я є Альфа**

і Омега, початок і кінець, говорить Господь, Який є, і був, і гряде, Вседержитель.” (Откр. 1:7-8)

В Откр. 20 від вірша 11 описаний останній суд. Йоан свідчить: **“І побачив я престола великого білого і Того, що сидить на ньому, що від лица Його втекла земля й небо ...”**

До останнього розділу Біблії ми бачимо ще поняття, які не відносяться до вічності. Наприклад, в Откр. 22 мова йде про дерева життя, що приносять плоди кожен місяць (переклад з німецької). Це буде під час тисячолітнього царства (Єз. 47:12). Також написано про престол Бога і Агнця, але написано в однині, а не в множині: **“... і раби Його будуть служити Йому. І побачать лице Його і Ім`я Його буде на їхніх чолах”** (Откр. 22:3-4).

В кінці знову говорить Один, Який говорив і на початку: **“Ось дивись, прихожу скоро, і відплата Моя при Мені, щоб віддати кожному по ділах його. Я є Альфа і Омега, початок і кінець, перший і останній.”** (вірш 12) Будемо ж міцно триматися Слова Божого, святійшого духовного багатства! (Ав. 2:2-3) На завершення відкриється все те, що Бог здійснив у Своєму великому намірі і вічному плані. Як тільки час увіллється у вічність, то не буде потреби в Сині Людському, в Посереднику чи в Заступнику і т.д. Буде Господь Бог в Своїй величі і ми будемо з Ним. Остаточний стан описаний в Откр. 21:3-7: **“Оце оселя Бога з людьми і Він житиме з ними, вони будуть Його народом, і Сам Бог буде з ними. І витре Бог кожную сльозу з очей їхніх, і смерти уже не буде більше, ні скорботи, ні плачу, ані болю вже не буде, бо все попереднє вже пройшло. І сказав Той, хто сидить на престолі: – Ось Творю все нове; і каже мені: – Напиши, бо слова ці правдиві та вірні. І сказав Він мені: – Сталося! Я Альфа і Омега, початок і кінець. Спраглому дам даром від джерела води живої. Той, який перемагає, той успадкує все, і буду йому Богом, а він буде мені Сином.”** Амін! Амін!

Переклад з німецького оригіналу:

GOTT und Sein Plan mit der Menschheit

Друкувати, переписувати, уривками і вибірково копіювати, заборонено.

Видавець: місіонер Евальд Франк.

Пишіть ваші відгуки на адресу:

ФРГ

Ewald Frank, Postfach 905, D-47709, Krefeld